

РЕШЕНИЕ

№ 3672

гр. София, 04.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разглежда дело номер **9859** по описа за **2024** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на И.-А. Ч. Н. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, ап.2 против Решение № 2524 от 28.05.2024г. по НАХД №6490/2023г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 109–ти състав, с което е изменено наказателно постановление № 23–4332–005655/05.04.2023г., издадено от Началник сектор в СДВР, отдел Пътна полиция, с което на касационния жалбоподател е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева на основание чл.179, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 5, предложение първо и второ от ЗДвП за извършено нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП, като е намален размера на административното наказание „глоба“ от 200 лв. на 150 лв.

Решението се обжалва като постановено при нарушение на закона, съществено нарушение на процесуалните правила и потвърденото с него наказание е явно несправедливо. Правят се възражения, че съдът е потвърдил НП, с което касаторът е наказан за неизвършено от него нарушение. Посочва, че още в началото на административно-наказателното производство е оспорил заключението, че е нарушил предписанието на знак „STOP“, поради което липсва основния елемент от изпълнителното деяние на нарушението-противоправното действие „неспазване

предписанието на пътен знак“. По отношение на порока съществено нарушение на процесуалните правила, се претендира, че въпреки подаденото възражение срещу АУАН, при това подкрепено с доказателства, АНО не е провел разследване, в пряко нарушение на чл. 52, ал.4 от ЗАНН. и пострадалото лице, което е крайно заинтересовано от изхода на спора. Претендира и явна несправедливост на наложеното наказание. Искане се от съда да постанови решение, с което да отмени първоинстанционното и да се отмени издаденото НП.

В проведеното съдебно заседание, касаторът, редовно призован, се явява лично и поддържа жалбата, на основанията, изложени в нея. Моли за отмяна на наказателното постановление.

Ответникът, Началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи, отдел Пътна полиция, редовно призован, не се явява и не се представлява. По делото са постъпили писмени бележки, с позиция по същество на спора. Претендирано е юрисконсултско възнаграждение и е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор М., неоснователност и недоказаност на касационната жалба и счита решението на СРС за правилно, законосъобразно и моли да бъде потвърдено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно Решение № 2524 от 28.05.2024г. по НАХД №6490/2023г. по описа на СРС, НО, 109 – ти състав е изменено наказателно постановление № 23–4332–005655/05.04.2023г. издадено от началник в отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на касационния жалбоподател е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева на основание чл. 179, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 5, предложение първо и второ от ЗДвП за извършено нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП, като е намален размера на административното наказание „глоба“ от 200 лв. на 150 лв.

От фактическа страна СРС е приел, че на 07.03.2023г., около 15:50ч., И.-А. Ч. Н. управлява личния си автомобил „Ш.“, модел „О.“, с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към ул. „К.“. Стигайки до кръстовището с [улица], И.-А. Ч. Н. не съобразил поведението си с правилото на знак Б2 „С.! Пропусни движещите се по пътя с предимство“, не пропуснал и реализирал пътнотранспортно произшествие с движещия се срещу пътен знак Б 3 „Път с предимство“ товарен автомобил, марка Д., модел „Д.“, с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от П. П., като ударил автомобила зад шофьорската врата. На мястото е изпратен екип на ОПП-СДВР, в състав М. Г. и П. С., които след като снели обяснения на двамата водачи, преценили, че вина за процесното ПТП има водачът на лекия автомобил „Ш.“, модел „О.“ и поради това съставили на водача И.-А. Ч. Н. АУАН за извършено нарушение на чл.6, т.1, предл.3 от ЗДвП. АУАН е връчен лично на И.-А. Ч. Н., който посочил в него, че има възражения, без да конкретизира какви.

Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното Наказателно постановление (НП) № 23-4332-005655/05.04.2023г., издадено от Д. Д. Д. - началник сектор в отдел „Пътна

Полиция“ при СДВР, с което на И.-А. Ч. Н., с ЕГН [ЕГН], е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева, за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

Съдът е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на атакуваното НП не са допуснати съществени процесуални нарушения - НП е издадено от компетентен административен орган, спазена е формата за съставяне на АУАН и НП, които съдържат всички необходими реквизити. Счел е, че Н. е извършил описаното в АУАН и НП нарушение на правилата за движение на ЗДвП, тъй като не е съобразил поведението си с императивното правило на пътен знак Б2 „С.! Пропусни движещите се по пътя с предимство“, и е навлязъл в главния път, вследствие на което е причинил ПТП, и е преценил, че е абсолютно доказано, че не е съобразил поведението си с пътният знак, не е спрял и не е пропуснал движещия се по пътя с предимство автомобил. По отношение на санкционната норма на чл. 179, ал.2 от ЗДвП, съдът е цитирал, че „Който поради движение с несъобразена скорост, неспазване на дистанция или нарушение по ал. 1 причини пътнотранспортно произшествие, се наказва с глоба от 100 до 200 лв., ако деянието не съставлява престъпление“. Обсъдил е и размера на наложената глоба и е счел, че същата се явява несъразмерна на обществената опасност на извършеното нарушение предвид наличието на смекчаващи, като в същото време е отчел и наличието на отегчаващи такива. Но при съвкупна преценка на обстоятелствата е преценил, че следва глобата да бъде намалена от 200 лв. на 150 лв. С тези изводи и мотиви е постановил решението си.

Разпоредбата на чл.6, ал.1 от ЗДвП, за която е санкциониран водача, гласи, че „Участниците в движението съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка“.

Отговорността на касатора Н. е ангажирана за неспазване на предписанието на знак В2 и поради тази причина причинява ПТП с материални щети. Същият твърди, че е спрял на знак „СТОП“ и едва след потеглянето си е реализирал съприкосновение с автомобила Д.. За ангажиране на отговорността на водача, настоящ касатор, обаче не е достатъчно да се докаже дали той спира или не спира на знак "Стоп", релевантното за закона е водачът да съобразява поведението си с предписанието на пътните знаци, а знак В2 има следното предписание: "С.! Пропусни движещите се по път с предимство". Това, че наказаният сочи, че не е възприел МПС на другия участник в ПТП, което превозно средство обаче се движи по път с предимство, сочи, че Н. в онзи момент нарушава задължението си след като е спрял (което той твърди, че е направил), е да предприеме маневрата „пресичане на път с предимство“, за да продължи напред, само след като напълно е убеден, че по него не се движат ППС. Самият факт на ПТП и описания от свидетелите механизъм на настъпването му сочи, че наказаният дори и да е спрял на знак "Стоп", той не е съобразил, че по пътя с предимство се движи и друг автомобил, този на другия участник в произшествието и въпреки това, и при липса на предимство за него, предприема навлизане в главния път. Поведението несъмнено е извършено виновно, като липсват доказателства за противното по делото. В тази връзка, по отношение на възражението на касатора, за липса на основен елемент на изпълнителното деяние на нарушението, съдът, в настоящият състав намира същото за неоснователно.

Съдът счита, че обективната истина по случая е установена, като са обсъдени всички събрани в хода на административно – наказателното и съдебното производство

доказателства, които са непротиворечиви и не оставят съмнения относно мястото, времето и механизма на възникване на ПТП. Попълнените от двамата водачи декларации със скиците към тях, отделно изготвената скица на ПТП, Протокол за ПТП № 1874966 и и Скица за ПТП към протокол за ПТП № 1874966 съдържат всички необходими данни от фактическа страна, за да се направи заключение, че водачът на товарен автомобил „Ш.“ О. с рег. [рег.номер на МПС] , движещ се по ул. Ц. С. с посока на движение от ул. К. към ул.К. не е спрял на пътен знак В2 „Стоп“ и е навлязъл в кръстовището с ул.К., по която по пътя с предимство се е движел товарен автомобил „Д.“ с рег. № СВ 1328 8631КН, при което е реализирано ПТП с материални щети. Протоколите за ПТП са съставени от служител на отдел „Пътна полиция“ на СДВР.

Съдържанието на тези писмени доказателства безусловно се потвърждава и от разпитаните по делото свидетели, които дават непротиворечиви показания. Безспорно и съответно на обективната истина е обстоятелството, че пътят, по който се е движил другият автомобил е път с предимство, а касаторът като водач на товарен автомобил „„Ш.“ О.“ с рег. № с рег. [рег.номер на МПС] , не е спрял на пътен знак В2 „Стоп“ и е навлязъл в кръстовището на [улица] и [улица], по която се е движил автомобилът с предимство. Правилно деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП, тъй като касаторът като участник в движението не е съобразил поведението си пътен знак В2 „Стоп“. Осъществен е фактическия състав на чл. 179, ал. 2 от ЗДвП във връзка с чл. 179, ал.1, т. 5 от ЗДвП. Поради неспазване на правилата на пътен знак В2 „Стоп“ от И.-А. Ч. Н. като водач на товарен автомобил „Ш.“ О.“ с рег. № с рег. [рег.номер на МПС] е причинено ПТП с материални щети, като деянието не съставлява престъпление. Поведението на касатора, изразяващо се в неизпълнение на задължението по чл.6, ал.1 от ЗДвП да съобрази поведението си с пътните знаци, води до определени санкционни последици, разписани в чл.179 ЗДвП, чиято ал. 1 въвежда, наказание „глоба“ в размер 150 лв. за водач, който не спазва предписанието на пътните знаци, пътната маркировка и другите средства за сигнализиране, правилата за предимство, за разминаване, за изпреварване или за заобикаляне, ако от това е създадена непосредствена опасност за движението. В случая обаче, с това си поведение нарушителят е станал и причина за настъпване на ПТП, което води до осъществяване на състава по чл.179, ал.2 от ЗДвП.

Разпоредбата на чл. 179, ал. 2 от ЗДвП, (в редакцията изм., бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г., действаща към датата на извършване на нарушението - 07.03.2023г.), гласи, че който поради движение с несъобразена скорост, неспазване на дистанция или нарушение по ал. 1 причини пътнотранспортно произшествие, се наказва с глоба в размер 200 лева, ако деянието не съставлява престъпление. Съдът, в настоящият състав, установи, че районният съд не е съобразил промяната в законовата уредба. Анализът на санкционната разпоредбата сочи, че наказанието е определено във фиксиран размер, като няма възможност за неговото редуциране. Неправилно районният съд е изменил издаденото наказателно постановление, определяйки административното наказание в размер на 150,00 лева, т.е. под законоустановения такъв (200,00 лева).

Настоящата инстанция обаче е сезирана от санкционираното с НП лице, а насрещната страна- административнонаказващият орган в първоинстанционното производство не е подал жалба срещу постановеното решение, с което е изменено НП по отношение на размера на наложената глоба. Съдът не констатира възражения в тази посока, дори и в

подадените писмени бележки, депозирани на 08.01.2025г. от пълномощника на ответника-гл.юрк. В. П.. В този смисъл, дори да е незаконосъобразно така процедираното изменение, настоящата инстанция няма правомощие без съответното сезиране да го коригира, т.к. би се стигнало до нарушаване на основния принцип „забрана за влошаване на положението на жалбоподателя“, въпреки, че наложената санкция е правилно индивидуализирана от административнонаказващия орган и както бе посочено по-горе настоящата инстанция намира за правилни изводите на районния съд за доказаност на извършеното административно нарушение. Предвид това, решението на районният съд следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, основателна се явява претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН И.-А. Ч. Н. следва да бъде осъден да заплати в полза на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80 лв., определена на основание чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София-град, VI-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2524/28.05.2024г., постановено по НАХД № 6490/2023г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 109 – ти състав.

ОСЪЖДА И.-А. Ч. Н., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: